

Het vallen van het blad

Iedereen kent de uitdrukking wel: 'het vallen van het blad'. Het betekent dat het einde van de zomer, de komst van koudere en kortere dagen, wegen op de gemoedstoestand van mensen. Het is een milde uitdrukking. Iedereen kan zich wel een beetje down voelen.

Herken jij dat?

Toch is het niet zo dat we de rest van het jaar dan helemaal gespaard worden van omstandigheden die ons bang, verdrietig of angstig maken. Het is eigen aan het leven. Alleen maakt hoe we met het slechte weer of een echte tegenslag omgaan een wereld van verschil.

Ik ken een ouder koppel. De echtgenoot heeft een ziekte die hem in 6 jaar tijd zo heeft doen aftakelen dat hij nog weinig zelf kan doen. Hij vindt het moeilijk te aanvaarden dat de dingen waar hij in het verleden zo van heeft genoten definitief tot mooie herinneringen zijn

herleid. Ik begrijp dat. Plannen maken geeft zuurstof en energie wanneer het eens een dagje zwaar is.

Zijn vrouw staat echter als een kleine, maar sterke rots in de branding voor hem. Ze herinnert hem er dagelijks aan dat ze nog samen zijn. Dat ze nog van kleine dingen kunnen genieten en dat de herinneringen er zijn om vandaag te delen en te koesteren. In hun gesprekken en hun blikken naar elkaar, zie je dat ze elkaar door en door kennen. Je ziet een afhankelijkheid maar ook een diepe liefde en respect voor elkaar. Zo'n liefde voor elkaar maakt het verschil in moeilijke

omstandigheden. Niet iedereen heeft echter zo'n echte vriend of partner die je rechthoudt wanneer je zelf niet meer kan.

Deze zomer moesten we afscheid nemen van een vriendin die acht jaar geleden tegen kanker had gestreden. Iedereen om haar heen wist dat het moment zou komen dat haar lichaam zou bezwijken. En toch, wanneer het moment daar was, verraste het ons. En we beseften we hoe hard we haar zouden missen. Op haar herinneringsdienst heerste er nochtans geen gevoel van verslagenheid of wanhoop. Dit is vreemd, hé?

Ik verklap je het geheim. De

omstandigheden hebben deze vrouw gedurende talrijke, heel moeilijke momenten van pijn en twijfel wel bezwaard. Maar nooit overwonnen. Bij een bezoek kon ze het die hele lange tijd en tot het tot op het laatst blijven opbrengen om een oprechte interesse te tonen in haar vrienden. Maar ze kon ook eerlijk haar eigen gedachten en angsten delen. Tot kort voor haar dood bleef ze persoonlijke verjaardagkaartjes sturen naar wie haar lief was. Ze bleef genieten van de kleine dingen: het zicht op haar tuin, iets lekkers, muziek. Daarom wisten we dat we haar zo zouden missen.

Hoe kon ze dit opbrengen? Hoe kwam het dat ze zich niet opsloot, niet verbitterd, boos of diep gefrustreerd werd? Voor haar was het - behalve haar liefde voor haar man, gezin en mensen om haar heen - haar diepe geloof in God. Haar geloof in God was haar anker. Daardoor raakte ze niet op drift wanneer ze lichamelijk en emotioneel

stormen moest doorstaan. Door haar geloof bleef ze vasthouden aan de goede dingen in het leven. Ze bleef vertrouwen dat ze elke dag gedragen zou worden door de moeilijkheden heen. Daar lag haar kracht. Ze was zo overtuigd van de goedheid en liefde van God, dat vreugde en dankbaarheid overheersen bij haar herinnering. Dit soort kracht en rust in zulke omstandigheden is bijna bovennatuurlijk te noemen. Het is niet enkel zichtbaar voor gelovigen, hoor. Iedereen die haar kende, merkte dat zij heel uniek was.

Wanneer het spreekwoordelijke blad dus valt of - veel erger - wanneer mijn leven overhoop wordt gehaald door gebeurtenissen die ik niet kan veranderen, ben ik vast van plan haar voorbeeld voor ogen te houden. Vroeg of laat overkomen ons moeilijke, onvoorziene en droevige gebeurtenissen. Door alles heen is God goed en geeft Hij betekenis en veerkracht terug waar ik geen uitweg meer zie. Ik heb het geluk dat ik deze vrouw heb gekend. Maar bovendien heb ik zelf ook al ervaren dat ze heel terecht vasthield aan God. Ik heb zelf ook ervaren dat Hij goed is. Misschien heb jij nog nooit geprobeerd om je in moeilijke omstandigheden of wanneer je gemoed bezwaard was, je te

Haar geloof in God was haar anker. Daardoor raakte ze niet op drift wanneer ze lichamelijk en emotioneel stormen moest doorstaan.

richten tot God en het Hem te vertellen. Dan zou ik je willen vragen om het eens te proberen. Er zijn talloze antwoorden op je vragen wanneer je angstig, gestrest, depressief of ziek bent. Maar wie of wat maakt echt een verschil? Ik wens je van harte toe dat je het vindt. Zodat de moeilijkheden vandaag uiteindelijk een herinnering worden om blij en dankbaar voor te zijn.

Wij hebben ervaren dat God, onze Vader, die zoveel van ons houdt, zo goed is ons altijd weer moed en hoop te geven.

*Bijbel, boek
2 Thessalonicenzen 2 vers 16*

Marieke Rommel